

løse dem, mens Venstre har den holdning, at det er kommunernes problemer.

Det er jo ikke kommunerne, der har besluttet, hvor de almenyttige boligselskaber skulle bygge op gennem 1960'erne, skulle jeg hilse og sige. Men for Venstre er det her altså regeringen og Folketinget uvedkommende. Det må kommunerne løse, det må kommunerne betale, er Venstres bud; det er klar tale.

De Konservative forholder sig dog lidt til det og beklager sig over, at det er for dyrt at administrere de almenyttige boliger. Det skulle så være årsagen til, at vi får disse sociale koncentrationer. Det kan jeg nu ikke se hænger sammen, og for øvrigt er det ikke dyrere at administrere disse boliger, end det er at administrere så mange andre boliger.

Hr. John Vinther mener så, at det er, fordi det er for dyrt at bygge. Men der er jo herindefra fastsat et maksimum for, hvad det må koste at bygge, og problemet er, at de tilbud, man får, ligger 10, 20, 30, 40 pct. over det, det må koste.

Det tredje bud, De Konservative havde på at løse nogle problemer, var: De skal straffes lidt hårdere.

Og ellers skulle vi herindefra bestemme, hvor de forskellige mennesker i vort samfund skal bo. Det ville bryde med internationale regler, men det er så en melding fra De Konservative.

Villy Søvnal (SF):

Jeg synes, boligministeren skal have tak for, at vi får lejlighed til at diskutere det, der, synes jeg, er de alvorligste udviklingstræk overhovedet i udviklingen i disse år, nemlig den boligmæssige konsekvens af samfundets polarisering. Det er, så vidt jeg overhovedet kan se, det største problem, vores samfund står over for.

Udgangspunktet for diskussionen er, at regeringen i september 1993 med nedsættelse af Byudvalget erkender de stigende problemer, der er i dele af vores boligområder, kendetegnet ved stor nedslidning, mange flytninger, høj arbejdsløshed, høj husleje, mange udstødte og enlige.

Derfor er det selvfølgelig rimeligt at diskutere, hvordan den situation opstod, for den er jo ny. Det er historisk nyt i vores type samfund, at vi har så stor en udskilning, som tilfældet er, og det sted, hvor vi tydeligst kan aflæse det, er på det boligmæssige område. Derfor er det selvfølgelig også relevant at diskutere både nuværende og tidligere regerings ansvar for, at den situation er opstået.

Vi deler i SF regeringens opfattelse af, at det har haft en positiv effekt at sætte de initiativer i gang, der er sat i gang. Midlerne har bl.a. været omprioritering, boberådgivning og sociale aktiviteter i boligområderne osv., og resultaterne viser sig i dag i form af færre ledige lejligheder. Nogle af de steder, hvor det er lykkedes rigtig godt, kan vi også se et fald i det, man kan karakterisere som massive sociale problemer.

De kommunale udligningsordninger er også omtalt, og det er rigtigt, at vi for et par år siden lavede en ændring, der sikrede, at de kommuner, der havde en stor sammenhobning af mange boligsociale problemer og meget udgiftskrævende befolkningsgrupper, i højere grad blev tilgodeset med udligningsordningerne. I SF deler vi også den opfattelse, at ordningen hjalp, men desværre synes jeg, situationen stadig er mere alvorlig, end regeringen giver udtryk for. Jeg synes, vi skal gøre brug af nogle mere generelle virkemidler, hvis vi skal forstå de udviklingstrends, der har været gennem det sidste tiår.

Den ene udviklingstrend er beskrevet i en rapport fra Økonomiministeriet fra september sidste år. I en overskrift i Jyllands-Posten fra den 20. august sidste år hedder det, at ejerne har vundet og lejerne tabt i de sidste 10 års økonomiske udvikling. Der er en kurve på forsiden af Jyllands-Posten, hvor man kan aflæse, hvor kolossalt voldsomt boligejerne er blevet præmieret over et tiår, og hvor meget lejerne har tabt. Jeg siger det her, fordi det har stor betydning for, hvem der flytter ind og hvem der flytter ud af lejeboligerne.

Hvis man fortsætter med en generel økonomisk politik, der præmierer ejerne og straffer lejerne, er det kun lapperier at lave boligsocialt arbejde, og derfor mangler jeg en vinkel i boligministerens redegørelse, der tager fat på det store spil, der for alvor er med til at afgøre, hvor folk flytter hen, nemlig hvordan det er gået til, at vi har fået et samfund, hvor man i den grad præmierer ejerne i modsætning til lejerne. Jeg vil godt spørge: Vil regeringen være villig til at kigge på det forhold? Jeg tror nemlig, det er her, vi for alvor kan ændre noget, for det, der har karakteriseret udviklingen, er jo, at de indkomststærke grupper er flyttet ud, og at de indkomstsvage grupper er blevet tilbage som lejere. Det er den ene store udviklingstrend.

Den anden store udviklingstrend, som jeg heller ikke synes redegørelsen tager fat på i tilstrækkeligt omfang, er det, man kunne kalde